

TÄHYEKE

NR. 1 1972

Valged asjad

Minu lapsepõlves olid ööd hoopis mustemad, päevad hoopis valgemad, päike palavam, kuu kumedam ja koogid võrratult magusamad.

Minu lapsepõlves pesti pesuköögis puupalide sees pesu sinise-valgekirju seebiga. Aurupilved, mis pesuköögi akendest ja ukse vahelt välja õit-sesid, olid nii ime helesinised ja kole helevalged ja täiesti soojad. Soolad kui pilved suvises taevas.

Minu lapsepõlves kuivatati hoovi peal pesu pikkadel-pikkadel nõöridel, ja suured valged linad olid tuule käes kummis kui unelaevade purjestik. Kogu hoov oli siis hele ja õhev. Emad naeratasid, kui pesu oli pestud ja juba nõöridel kuivas. Ja särgid vehkisid kätega ja olid tuulest punnis.

Aga niisugust lund, kui minu lapsepõlves sadas, ei ole hiljem enam iialgi sadanud. Kui esimest lund sügisel tulema hakkas, vajus taevas nii madalale, et seda ulatus käega katsuma. Siis hakkas hatusest hallist taevast udenema ja pudenema kaharaid valgeid tupsakaid, algul harvasti, siis ikka tihedamini ja tihedamini. Ja keegi ei mõistnud seletada, kuidas saab nii hallist taevast sadada nii valget lund. Lund aga tuli ja tuli aina rohkem ja rohkem. Lõpuks tantsis ja keerles kogu maailm akna taga nagu arust ära — raagus sirelid, plangud, kollane ja pruun maja teisel pool tänavat, telefonipostid, varblased, kõik! Ja meie Jutaga naersime ja hüppasime toas samuti kui arutud ja karjusime: «Lund sajab! Lund sajab! Lund sajab!» Aga siis hakkas kostma üles tupp, kuidas mu kollaste pul-

kadega kelk all keldris haigutas, ringutas, jalaseid sirutas, nii et tallused naksusid, ning peenikese häälega laulma hakkas:

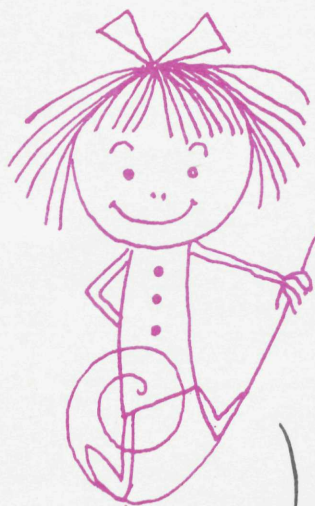
Ma tunnen, et,
ma tunnen, et
nüüd sajab väljas lund.
Ma tunnen, et,
ma tunnen, et
mul pole enam und!

Me jooksimel Jutaga puutrepi mürinal alla ja alla ja üle lühikese kivitrepi otse keldri ukse taha. Me tahtsime kelku kohe õue viia. Aga ema pidas meid tagasi. Esimest lund ei tohi kohe kelguga triibuliseks sõita! Esimene lumi on niisamagi ilus vaadata. Ja see oli tõsi!

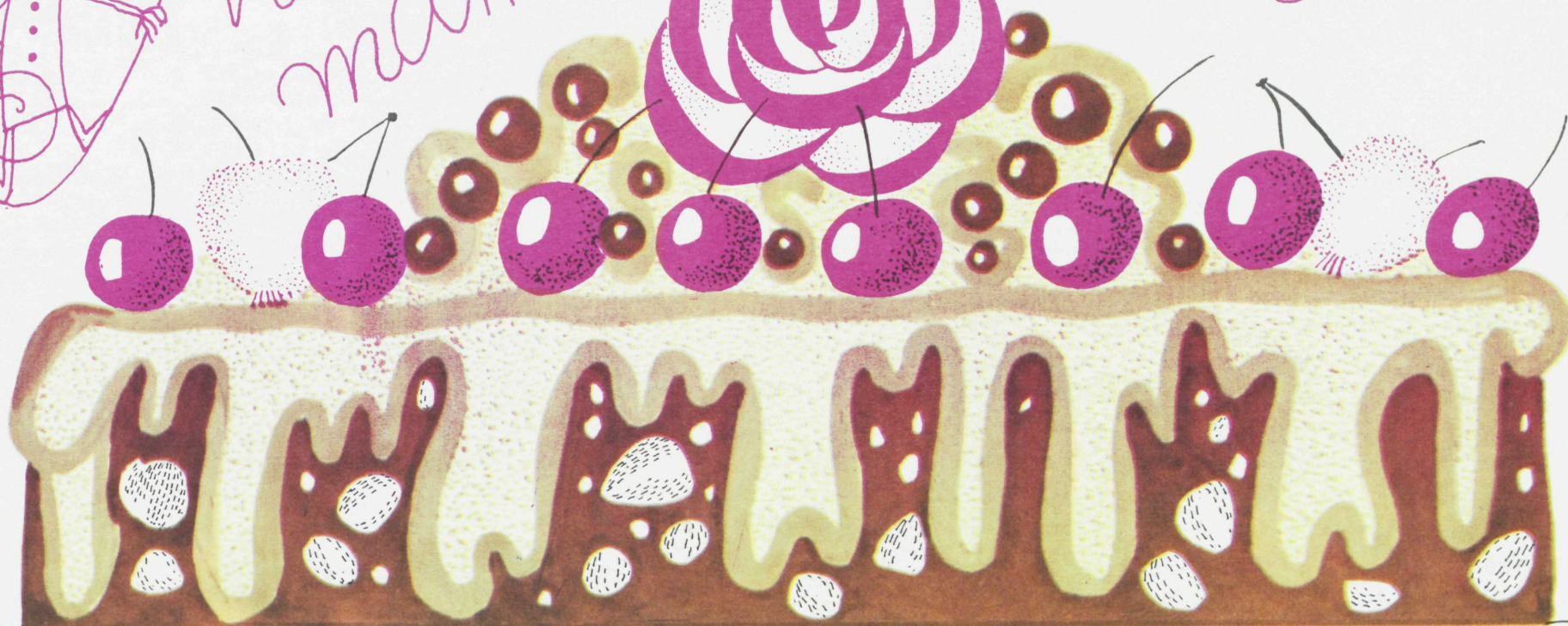
Minu lapsepõlves oli lumi hoopis ilusam ja hoopis valgem. Iga lumehel- ves oli isemoodi tehtud, iga kübe isevärki haruline ja iga haru isemoodi sirisärav.

Me ei leidnudki Jutaga kahte ühesugust helvest, kuigi seisime ilmatu aja õueväravas esimese lume all ja lasksime helbeid pihkude peale sadada. Lõpuks olime kui lumememmed: mütsid valged, palitud valged, kindad valged. Lumememmem ei saa üks laps üldse ollagi, kui meie kahekesi olime.

Niiviisi oli minu lapsepõlves.

Minu
mamma
palub teid

SAKSA
RAHVALUULEST

Minu ma, minu ma, minu mamma palub teid,
kas on ko, kas on ko, kas on koogid valmis teil?
Kui ei o, kui ei o, kui ei ole valmis neid,
siis ma ho, siis ma ho, siis ma homseks palun neid.

Tõlkinud HELJO MÄND
Illustreerinud ENE PIKK

ARMEENIA
NSV

Rahvasuu räägib, nagu oleks Vanataat maakera palet kujundades lõpuks ka praegusele Armeeniamaaale jõudnud. Viimane peotäis rammusat mulda pudenes sõelast mujale. Armeeniamaaale jäid üksnes kiviküngud. Need vaatavad veel nüüdki inimestele igalt poolt vastu. Paljaste punakaspruunide kaljudena mägedes. Kidamustena kaldjatel põllulappidel. Kivid. Kõikjal kivid... «Karastan,» ütlevad armeenlased ise. «Karastan — Kivide maa.» Kivid on armeenlase ajast aega proovile pannud. Pole ju lihtne kivisel pinnasel endale toidulisa kasvatada. Aga töökas armeenlane kasvatab. Kasvatab nurisemata. Austuse märgiks niisugusele visadusele on kivid omakorda armeenlase oma kaitse alla võtnud. Suurte sõjakäikude ajal andsid nad varju ja pelgu-paika.

Hiljem õppisid inimesed nendest kividest endale eluasemeid ehitama. Lilla, kollane, punane tuff laskis ennast kuulekalt majadeks laduda. Mitmevärviline marmor polnud halvem ehitusmeeste käte all sõna kuulama. Sinakast basaldist polnud varem veel keegi midagi ehitada püüdnud. Aga graniit, pimss... Kes neid kasulikke kivisid jõuakski üles lugeda! Aga maja kerkib maja järele. Roosa, sinakas või valge...

Armeenlane austab kivi, oma hälli. Kivi austab armeenlast. Sestap on mälestusmärgid ja sambad oma rahva parimatele poegadele Armeeniamaal just nimelt nendest kividest püsti pandud.

ANDRES JAAKSOO

Pildistanud VALLI HURT

Tanja loeb meile Leninist

Tanja luges meile, oktoobrilastele, juttu Leninist. Pärast arutasime, mis meil sellest jutust oleks eeskujui võtta.

Lenin oli aus ja otsekohene. Meiegi tahame niisugused olla. Aga mõnikord on see küll kaunis raske.

Lenin oli hoolas ja täpne. Ka meie nüüame oma töodes niisugused olla. Kuigi see on mõnikord päris raske...

Marina Mõskora,
Sillamäe Keskkooli oktoobrilaps

Lenin

Lenin, kallid, Lenin, hea, iga laps sind tunneb, teab.

Vabastasid meie maa ja toidid meile rõõmu sa.

Kui kord sirgun, tahan ma kaitsta vapralt seda maad.

Illar Kolberg,
Tallinna 46. Keskkooli õpilane

Soe kleit

ERIKA ESOP

SINISE KLEIDI SAI ENDALE ÕÕ.
SINISE KLEIDI

JA TÄHTEDEST VÕÕ.
VAIKSELT NÜÜD KÕNDIS TA MAJADE VAHEL,
KÕIKJAL KUID TUNDUS

NII VILU, NII JAHE.
ÕUED JA TEED OLID KÜLMAD JA TAHKED,
KES SEDA JAHEDUST

LAOTAS NII LAHKELT!

ÕÕ KÕNDIS EDASI,
ÄKKI, ENNÄE —
PAKASETAAT TALLE ULATAS KÄE:
«TERE, MU SÕBRAKE,
KÜLMETAD VEIDI!

TAHAD,

MA TOON SULLE SOOJEMA KLEIDI!»

VASTUST EI TAHTNUDKI,
KÄSKE VAID JAGAS,
ÄRATAS TUULE,

KES MÄNNIKUS MAGAS.

KAUA EI OLNUDKI OODATA VAJA,
PEA OLID VALGED
KÕIK RAJAD JA MAJAD.
ÕÕ AGA RÕÖMUGA
TUNDIS JA LEIDIS,
ET HOOPIS SOOJEM

ON LUMISES KLEIDIS.

PÄEV TULI NAERDES.
TA KUULIS JA NÄGI,
ET KELKUDE VUHINAT TÄIS OLI MÄGI.

ANTS ROOSNAALLIK

Jahimees Juho-Juss

Juho-Juss läheb jahile. «Tra-ra-rraa!» puhub ta ise fäiskeeruga vaskset jahipasunat. Teadku igaüks — metsas on Juho-Juss. Juho-Jussil on nagu õigel jäägril kunagi seljas jahipaun, õlal aga vanaisa pardilaskmise püss. Püss nagu püss ikka, ainult et toru otsas on suur lehter — nii lendavad haavlid hästi laiali. Muidugi võib sellega peale partide lasfa ka loomi. Näe, ongi üks jänes enda peitmisega hiljaks jäänud! Juho-Juss paneb püssi palge. Jääb siis mõtlema. «Kuule!» hõikab ta. «Roni parem heaga jahikotti, ega need haavlid kes teab kui mõnusad ole.» Jänes ronib. Juho-Juss sammub edasi. Va punakarva rein hüppab ta nina eest püsti ja tahab pageda. Aga kuhu sa paged, kui Juho-Juss on talle kogemata saba peale astunud. Saba jahimehe jala all! E-hee! Täna kohe kõik õnnestub ilma püssi laskmata. Juho-Juss harutab seljakoti paela lahti ja seob ühe otsa reinuvaderile kaela.

«Ära tee umbsõlme,» nurub va kavalpea.

Illustreerinud HELDUR LARETEI

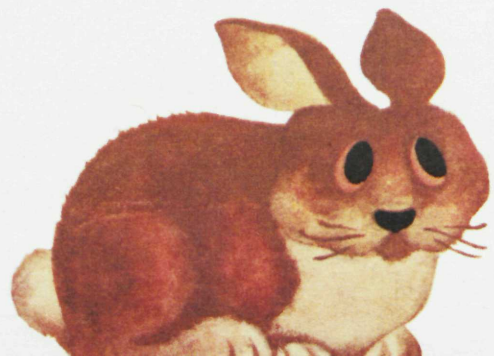
«Tee lehviga sõlm, see on ilusam.» Juho-Juss teebki lehvi, teise paelaotsa võtab endale pihku. Lähevad. Mesikäpp päntab vastu. Juho-Juss muidugi sihtima. «Keda sa seal sihid!» küsib lihtsameelne off-mehike. «Sind!» vastab kütt. «Miks!» imestab mesikasaks. «Sinu sinki himustan.» — «O-ho-hoo!» naerab off. «Mul kaks sinki. Ei sa jõua neid koju viia. Toon nad ise.» Tatsabki Juho-Jussiga kaasa. «Kuule,» ütleb varsti, «anna, ma aitan sul jahipauna kanda.» Jahipaun vahetab peremeest.

Võsas jälgub neile vastu võsavillem. «Sind ma tahtsingi kohata!» rõõmustab jahimees. «Oota, ma läkitan sulle ühe tulise tinaoa!» «Tulist ei taha!» jonnib vana jölkam. «Mul endalgi palav. Paks talvekasukas seljas.» — «Selle kasuka pärast ma sinu peale jahti peangi.» — «Mis ma kuulen!» hämmastub hallivatimees. «Ei-noh, hakkad sa kasukasse auku laskma, rikud hea naha ära. Parem tulen ühes, kodus nõobime kasuka ilusasti lahti ja koorime seljast maha.»

«I-hi-hii!» itsitab reinuvader paela otsas. «Vana pajuvasikas kah kavaldama õppinud!» Juho-Juss imestab küll endamisi, kus need sorgsaba kasukanööbid kinni käivad, enne pole nagu tähele pannud. «Peaksin veel veidi põdrajahti,» mõtiskleb jahimees päris kõigi kuuldes, «aga jõuad sa nii suure jahisaagiga neile välejalgadele järele...»

«Oot-oot, ma kergendan sinu koormat,» sõnab haavikuemand ja hüppab seljakotist välja. «Aitäh, kergendasid mu jalavaeva! Siin elab mu sõsar, tahtsingi talle külla tulla.» Juho-Juss sihib talle püssiga järele, aga jänku teeb jänesehaake — hakka kallist püssirohtu raiskama!

«See on seepärast, et sa võtsid kotipaela

ära ja sidusid mulle kaela!» parastab rein, võtab lehvi otsast kinni ja tõmbab — pael kaela ümbert lahti. Juho-Juss hakkab seda seljakotile seadma, rein viuhiti võssa. Karuott viskab kah seljakoti turjalt: «Mis ma tühja jahipauna kannan, lähen parem mett maiustama.»

«Seisa!» karjub pahane kütt. «Seisa, või su päevad on loetud!» — «Ei ma su haavlipabulaid kardada, mul paks nahk!» poriseb mesikäpp ja tatsab minema.

«Miks sina minema ei lähe!» küsib kütt võsavillemilt. Susi kõõritab püssi poole: «Ega ma loll ole!»

Pöösast tõuseb lendu tedreparv. «Mis jaht see ilma püssi laskmata!» lausub uljas jahimees ja annab paugu parve sekka. Tedred laskuvad maha ja hakkavad usinasti haavleid nokkima. Susi küti kõrval pööratab hämmastunult silmi. «Ära sa imesta ühtigi,» seletab Juho-Juss. «Mul polnud tinahaavleid, laadisin püssi pohlamarjadega.» — «Hüvasti siis!» sõnab sorgsaba. «Nüüd on su püss tühjaks lastud.» — «Pea kinni!» karjub pahane kütt. «Mis sa tahad!» jääb sorgsaba kõhklema. «Kas sedaviisi lahkutakse! Kuhu jääb su viisakus!» Mõlemad annavad teineteisele kätt või käppa, kuidas nüüd õigem oleks öelda. Va susi püüab isegi kraapsjalga tõmmata, ja nad lahkuvad kõige paremate sõpradena.

Juho-Juss on väsinud, läheb koju. Ema vaatab jahipauna. Tühi!

«Ei olnud täna jahiõnne!» ohkab Juho-Juss ja hakkab püssitoru puhastama.

ELAMÜD

KUMB OLII INIMESTEL VAREM, KAS RIIETUS VÖI ELAMU! ELAMU! ÖIGE VANAL AJAL EI KANTUD MINGIT KEHAKATET. SOOJADES MAADES ON INIMESED TÄNAPÄEVALGI NAPILT RIIETATUD. KUID MAAILMAS EI TEATA ÜHTKI RAHVAST, KELLEL EI OLEKS ELUMAJU.

Ennemuistsed inimesed elasid kaljukoobastes.

Veeprintsessike

ALOIS MIKULKA

Elas kord veeprintsessike, üks väga ilusake. Tal olid kuldpunased soomused, hästi suur suu, ja kõrvalestade küljes rippusid väikeste punaste kividega kõrvarõngad. Need sobisid talle väga. Ja viisakas oli ta, ei teinud iial kriiskavat häält ega pidanud ennast uhkeks, ja sellepärast armastasid teda kõik. Ta elas akvaariumis, milles vee asemel oli sidrunilimonaad, magas sametpehmest samblast voodikeses, ja tema voodi ümber öitsesid teeroosid, mis laulsid veeprintsessikesele mahedaid unelaule.

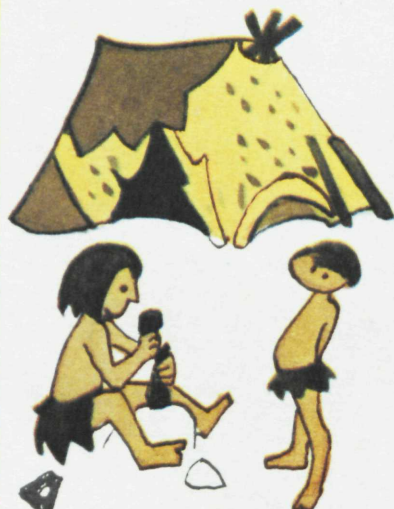
Ent ühel päeval juhtus, et akvaariumi juurde tuli must kõuts. Selle nimi oli Peeter. Ta silmitses veeprintsessi, ja ta silmad ei töötanud midagi head. Oelad kassid kutsusid teda Sulipoisiks. Nii et te võite ette kujutada, missugune suur päevavaras ta oli. Niisiis, see must Peeter ehk Sulipois vaatas ettevaatlikult ringi — vasakule ja paremale, jaa, ta piilus koguni selja taha, kas keegi pealt ei näe, — ja siis varastas ta akvaariumist veeprintsessikese. Ja oma ülbuses jättis ta akvaariumi kõrvale kirja: kui tahetakse veeprintsessikest kätte saada, peab

Illustreerinud
VIRVE KOTKAS

Kus koopaid ei olnud, ehitasid inimesed endale okstest varikatuse.

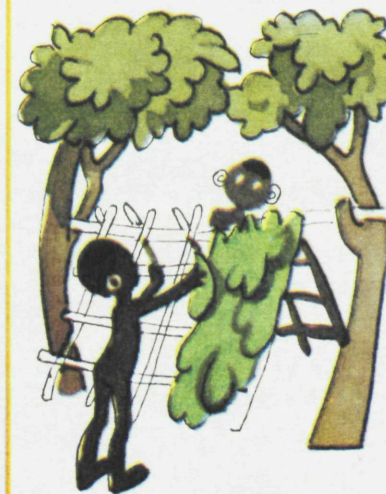
Jahimehed ja karjakasvatajad püstitasid puukoore või loomanahkade kaetud onni.

Põlluharijad oskasid ehitada juba niisuguseid õlgkatusega maju.

Lõunamere saarte elanikud punusid endale okstest onni.

Aafrikas on mõne neegrihõimu elamuks lehtonn.

sinna ja sinna sada hiirt jätma.

Ah, kuidas kõik nüüd ärevile läksid! Kisendati, joosti sinna-tänna. Akvaarium sidrunilimonaadiga tühi, sametpehme samblavoodi hüljatud! Teeroosid nutsid kastepisaraid, ajalehed ilmusid musta leinarandiga, majadel lehvisid mustad lipud, ja kõik inimesed pühkisid taskurätikuga silmi ja küsisid üksteiselt: «Gus güll on meie veebrindsessige, gus da güll beitung, gus!» Sest suurest murest olid nad nohu saanud.

Ja kuna keegi ei osanud sellele küsimusele vastata, kutsuti appi kõige kuulsam detektiiv Leo Lõvisüda. Kaval Leo Lõvisüda oli relvastatud üksnes kärbsepiitsaga, aga taskus oli tal roheline klaas. See oli päikesepriillide klaas, mis oli lihvitud läätseks. Ja kui Leo vaatas läbi selle klaasi ükskõik kui keerulist ülesannet, siis lahendas ta selle, nagu oleks see kõige tavalisem ükskordüks.

Niisiis, Leo Lõvisüda läks akvaariumi juurde, uuris kõike läbi roheline prilliklaasi, ja siis märkas ta põrandal musta kassi käpajälgi. Ta mõtles endamisi: «Jah, aga...» Ja teistele ütles ta: «Teil pole tarvis hiiri püüda.»

Ja ta hakkas mööda jälgi minema.

Kas te mind usute või ei, aga mitte keegi ei julgenud hingatagi, nii ärevil olid kõik. Ja erutusest olid kõigil käed rusikas ja nende kõrvad olid punased nagu pojengid, kui kaval Leo Lõvisüda mööda musti jälgi astus, roheline klaas silmade ees ja

kärbsepiits õlal. Mustad jäljed viisid koledasti mülkis ja roostes plekk-korstna juurde. Siin jäljed lõppesid.

«Tule välja, kurjategija! Sa oled arreteeritud!»

Ja siis roomas must Peeter ehk Sulipoiss välja, vahtis kõõrdi, liigutas kõrvu ja saba, sest ta tahtis end sellest loost kuidagi välja keerutada. Aga kaval Leo Lõvisüda võttis roheline prilliklaasi uuesti välja, vaatas läbi selle plekk-korstnat, ja, näe, tõmbas välja tühja konservikarbi, milles ujus väike vaene printsessike.

«Siis niisugune sa oledki!» ütles Leo Lõvisüda ja andis mustale Peetrile ehk Sulipoisile kärbsepiitsaga laksu vastu istmikku, mis tolmas nagu vana põrandalapp.

Ja siis võtsidki kõik veeprintsessikese ja viisid ta pidulikult tagasi sidrunilimonaadiga täidetud akvaariumi. Printsessike heitis otsekohe sametpehmet samblast voodikesse, sest tühjas konservikarbis lamamisest oli ta juba siniseid plekke täis, ja teeroosid laulsid talle mahedaid unelaule, kuni ta magama jäi. Majadelt kadusid mustad lipud, nende asemele kerkisid kõikjal lillelised vimplid. Kaval Leo Lõvisüda sai aga autasuks suurendusklaasi. Ja siis peeti suur röömupidu, korraldati rongkäik ja ilutulestik. Aga must Peeter ehk Sulipoiss tundis nii suurt häbi, et põgenes musta mefsa, mis oli tõepoolest nii must, et ta seal täitsa ära kadus. Ja mitte keegi pole teda enam näinud.

Tõlkinud GEORG SEPP

Vaikse ookeani saarte ürgmetsades on majad peidetud puu otsa.

Indo-Hiina elanikud ehitavad jõgedele vai-elamud.

Põhja-Ameerika indiaanlased elasid põdranahaga kaetud telgis.

Aasia rohtlate karjakasvatajad tegid vildist telgi.

Eskimotel oli eluasemeks lumionn.

Põhja-Ameerikas on indiaanihõim, kes elab savimajades.

Valge papagoi

Austraalia lähedal asub palju saari. Üks suuremaid on Uus-Ginea. Saarel laiuvad paksud ürgmetsad. Seal elavad käharate juustega mustanahalised inimesed — paapuad.

...Kord väga-väga ammu istusid inimesed metsalagendikule puhkama. Äkki tungisid neile herilased kallale. Üks osa inimesi pages ühte, teine osa teise kanti, aga kolmas osa inimesi pages Sepiki jõe äärde. Kõik inimesed said herilastelt nõelata ja sellest jäi neil keel suhu kinni. Nii siis tuligi, et ühes paigas hakkasid inimesed üht, teises paigas teist, aga Sepiki jõe ääres kolmandat keelt kõnelema. See oli väga paha, sest noormehed said ainult oma külast naist võtta. Teistest paikadest neidudega ei osatud ju rääkida.

Mehed tulid nõu pidama. Otsustasid siis, et olgu külad ühes või teises paigas, või Sepiki jõe ääres, kõik inimesed tuleb jagada valge papagoi ja musta kulli inimesteks. Keeleoskus ei ole enam vajalik, sest valge papagoi noormehed võtku naiseks ainult musta kulli neide ja valge papagoi neid mingi mehele ainult musta kulli noormeestele. Ja nõnda on see jäänud tänini...

Niisugust muinaslugu jutustavad Sepiki jõe ääres elunevad paapuad. Nad peavad ennast valge papagoi inimesteks. Paapuad on osavad puunikerdajad ja kirjatud savinõude voolijad. Meelsasti maalivad nad oma hõimulindu — valget papagoi. Seda siin pildil näedki.

Talve- pildid

See oli eile olnud — see pioneeride korraldatud oktoobrilaste lumepidu. Ja nüüd ütles õpetaja:

«Igaüks joonistab, mis talle kõige rohkem meelde jäi. Kas on arusaadav!»

Oli küll arusaadav. Ent siiski hakkasid käed tõusma. Esimene klass ei olnud veel harjunud iseisvalt otsustama.

«Õpetaja, kui mina suure lumememme joonistan, kas sellest saab ilusa pildi!»

«Saab,» ütles õpetaja Ainile.

«Õpetaja, kui mina mäest alla kihutava kelgurongi joonistan, kas sellest saab ilusa pildi!»

«Saab,» ütles õpetaja Silvile.

«Aga, õpetaja, õpetaja, kui mina ümberläänud kelgud joonistan, ja veel Peetri ja Antsu, ja veel lume neile kraevahela!»

«Ka siis saab ilusa pildi,» ütles õpetaja Urvele.

Nüüd muutusid lapsed julgemaks. Pintsliid pisteti vette, pliiatsid hakkasid jooni tõmbama. Siiski polnud kõik nii, nagu ühes hoolsas klassis olema peab.

«Miks sina, Mihkel, selja taha vahid!» küsis õpetaja. «Mis sina talvapäevast joonistad!»

«Mina joonistan, kuidas paha Ottomar mind lumme lükkas,» ütles Mihkel. «Aga selja taha vaatan sellepärast, et ta sarnane tuleks.»

Tagumise pingi poiss Ottomar tõstis sedamaid paberi näo ette.

«Aga sina lükkasid mind enne.»

«Ei, sina lükkasid enne.»

«Ei, sina!»

«Sina, sina, sina!»

Õpetaja koputas pliiatsiga lauplaadile.

«Teate, Mihkel ja Ottomar. Teie ärge üldse talvepidu joonistage. Teie joonistage ojake, oja peale purdeke, aga purdele kaks sikkukest.»

Tunni lõpul korjas õpetaja pildid kokku. Seal oli lumememme tegijaid ja kelguvedajaid. Seal oli lõbusat ümberminekut ja rasket mäketulekut. Ainult oja ja purdekest ei olnud, sikkukestest rääkimata.

JÜRI RANT

HOLGER PUKK

VÄIKE TRAGI RAADIO

[Algus «Tähekeses» nr. 12 — 1971.]

Asjalugu oli väikesele taskuraadiole selge ja ta hüüdis nii kõvasti, kui jaksas:

«Tähelepanuks kõigile! Siin kuskil lähedal kavatsevad kolm meest öösel minna kauplus «Mesikäppa» vargile! Tähelepanuks kõigile! Siin kuskil...»

Nii ta hüüdis ja hüüdis. Värava alt oli näha, kuidas tänaval peatusid meeste ja naiste kingad. Õuemaja aknad lükatati lahti ja elanikud vahtisid üllatunult ringi.

«Tähelepanuks kõigile! Tähelepanuks kõigile!...» üürgas väike taskuraadio ühtesoodu.

Siis tõugati hoovivärv pärani ja inimesed kogunesid ümber väikesele taskuraadiole.

«Äh, mingi tobe kuuldemäng!» löi vimmas taat käega ja kobis tagasi tänavale. Kõik teised noogutasid päid ja läksid taadiga kaasa.

Õuemaja aknast aga hüüdis üks tädi kurjalt:

«Eedu! Eedu, kus sa oled! On see sinu raadio seal!»

Väike taskuraadio taipas, et teda ähvardab kinninabimine. Ta pugus kähku aia vahelt läbi naaberkrundile. Seal edasi teisele, siis kolmandale, siis neljandale õuele.

Siin pidi ta kolmele mehele äärepealt jalgu jääma. Üks oli kübaras ja tumedas ülikonnas paksuke. Käsivarrel rippus tal konk-suga vihmavari. Teine kandis ruudulist soni ja ruudulist pintsakut.

Kolmanda mehe ninal seisis traatraamidega prillid. Tema siledad juuksed läikisid, nagu oleks neid viksitud.

Kübaraga mees ütles:

«Niisiis! Me teostame oma ürituse!»

Ruuduline pintsak lisas:

«See on äge ots!»

Prillidega mees soigus unistavalt:

«Oo, kallid kaimud! Kaks vahvat kreemitorti...»

Jalamaid taipas väike taskuraadio, et nüüd näeb ta palgest palgeste neid mehi, kelle häält ta oli ennist kuulnud.

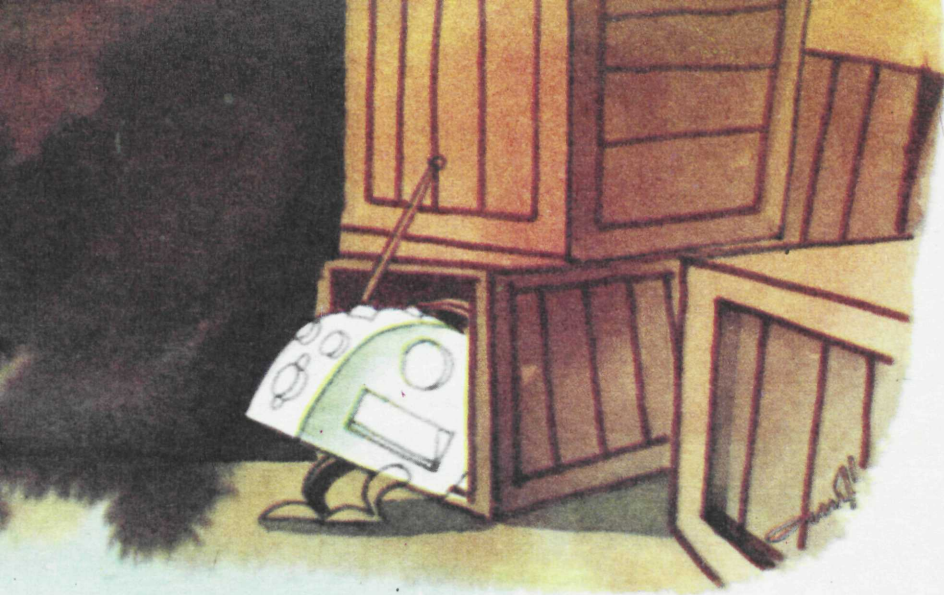
Mida teha! Kas hüüda uuesti: «Tähelepanuks kõigile!» Vist ei maksa. Küllap arvatakse siis jälle, et on tegu mõne isevärki raadiosaatega. Inimesed pole ju veel harjunud, et raadioaparaat võib ka omapead, ilma saatejaama abita rääkida.

«Mina ise pean «Mesikäpa» päästma röövlite käest!» otsustas väike taskuraadio kõhklemata. Ja lisas veel enda julgustamiseks: «Ma saan sellega suurepäraselt hakkama!»

Mehed läksid tänavale. Väike taskuraadio pugus nõgesepõssasse puhkama ja plaani pidama.

«See on hea kindel peidukoht!» mõtles ta rahulolevalt. «Siia ei julge keegi sorima tulla. Mind aga ei kõrveta nõgesed üldsegi, sest mul on seljas plastmassist munder!»

Videvikus ronis väike taskuraadio nõgestest välja ning hakkas «Mesikäpa» poole liikuma. Eksimist polnud tal karta, kuna rek-

Illustreerinud EDGAR VALTER

laamisaadetes oli kümneid kordi räägitud, kus asub äsjaavatud kommikauplus ja kuidas on sinna kõige otsem minna.

«Mesikäpa» eesukse kohal säras puna-roheline neoonsilt.

«Siin nad küll lukku lahti kõhima ei hakka!» mõttes väike taskuraadio, ruudulise mehe sõnu meelde tulefades.

Kaupluse tagauks seisis kitsal õuel kastivirna varjus. Ja väike taskuraadio pugus kõige alumisse kasti, mis seisis lahtise küljega trepi poole.

Varsti oligi kuulda hiilivaid samme. Pimedas ettevaatlikult teed kobades lähenesid kolm kaju trepile. Taskulambi valgusvihk langes uksele ja leidis suure halliks värvitud tabaluku. Kohe haaras selle pihku mustas kindas käsi. Seejärel lähenes lukule teine käsi. Selles kõlkus rõngatäis suuri ja väikesi võtmeid.

«Tähelepanuks kõigile!» röögatas äkki väike taskuraadio. «Just praegu tahavad kolm meest «Mesikäpa» tagauksest sisse murda! Tähelepanuks kõigile! Just praegu...»

Trepilt kostis oih!, aih!, uih! ja ärevat rabelemist. Taskulamp pudenes ukse ette ja jäi valgustama mahakukkunud kübarat, ruudulist soni, võtmekimpu ja traatraamidega prille.

Juba olidki kolm meest ülepeakaela punuma pistnud.

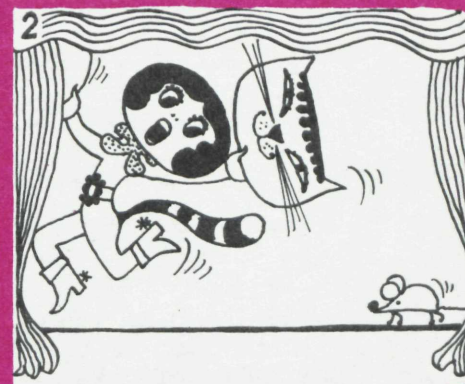
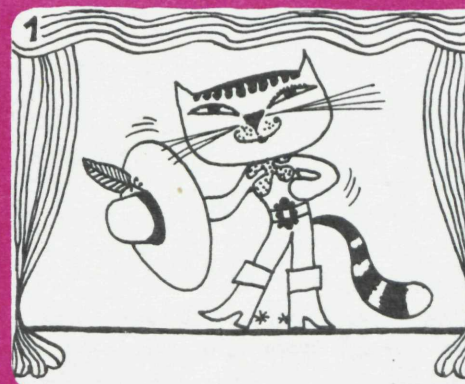
«Ah-haa!» röömustas taskuraadio ja sööstis meestele järele.

Kolm imelikku kaju ees, taskuraadio nende kannul — nii kihutas isevärki seltskond mööda kõnniteed.

(Järgneb.)

KAS JÜRIL ON HEA SÜDA?

MIKS KASS KARTIS HIIRT?

KUHU JÄI MARE?

Selle pildi tegi väike tüdruk Saima Selter. Kuidaviisi! Aga nii: Kõigepealt joonistas Saima õlikriidiga. Ta vajutas heledavärvilise kriidipulga üsna tugevalt vastu paberit ja tõmbas kujundite piirjooned. Veel täiendas ta pilte lumehelveste ja vitsaraagudega. Seejärel tegi Saima paberipinna väheke niiskeks ja hakkas vesivärvidega hästi julgelt maerima. Vesivärvidega tõmbas üle ka õlikriidiga veetud jooned.

Oled pannud tähele, et vesi libiseb üle rasvase paberi ja paberit märjaks ei tee! Nii oli see ka Saima joonistusel. Aga proovi ise! Muretse endale karbike õlikriite. Poes neid müüakse — karbil on sõna «KRITINI».

Õlikriidi asemel võid kasutada ka mõnd küünlajuppi. Kui oled sellega joonistuse valmis teinud, siis maali vesivärvidega üle.

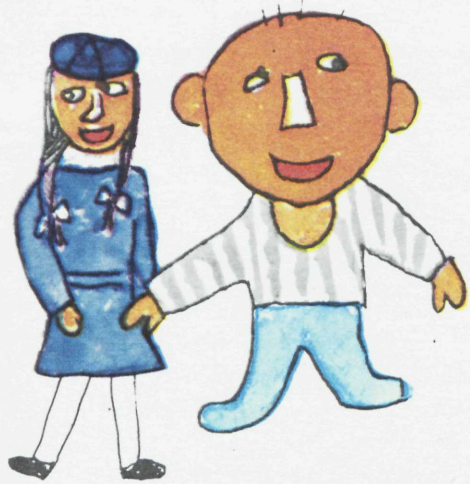
Paberi suhtes ära ole kitsi. Võta päris suur leht ja maali sellele pilte loomadest, lindudest, muinasjuttudest ja kõigest sellest, mida sa ise huvitavat teinud või näinud oled.

SENTA KIVISTIK

KUI MA OLEKSIN VÕLUR...

... siis puudutaksin võlukepikese meie väikest Kavastu koolimaja ja sooviksin, et selle asemele kerkiks suur ja ilus hoone. Niisugune, nagu on Alatskivi Keskkool. Veel tahaksin, et mu kahekuune vend oleks juba suur ning et saaksin temaga koos kooli minna. Siis poleks koolitee enam nii pikk ja igav. Naistepäeval võluksin emale iga-suguseid ilusaid asju. Sest minu taskurahast jääb alati nende ostmiseks väheks.

KALLI VELLNER,
Kavastu Algkooli
II klassi õpilane

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

... siis võluksin endale sünnipäevaks ilusa jalgratta. Niisuguse sinise ja läikiva. Küll ma siis hoiaksin seda jalgratast! Mõnikord tooksin isegi tuppa varjule.

Aga muidu sõidaksin vanaemale jalgrattaga külla. Tihtilugu sõidaksin. Sest ta ootab mind nii väga.

KALLE PAAVO,
Maidla 8-kl. Kooli
I klassi õpilane

Illustreerinud Tallinna 46. Keskkooli II-k klassi oktoobrilaps ANDRUS MÄRTSON

TÖNU ANNAB ROHTU

TÖNU ANNAB NUTUROHTU,
TILLA, TALLA NUTUROHTU.
TIINA-TIIU NUTAVAD,
TILLA, TALLA NUTAVAD.

TÖNU ANNAB NAERUROHTU,
TILLA, TALLA NAERUROHTU.
TIINA-TIIU NAERAVAD,
TILLA, TALLA NAERAVAD.

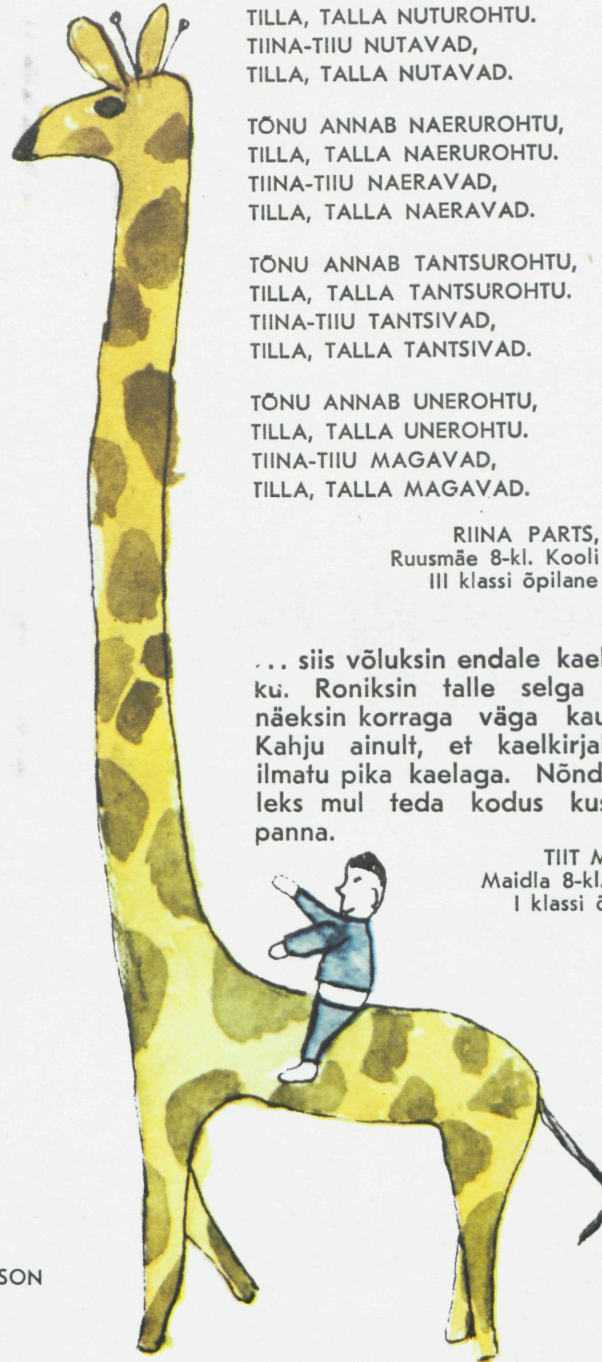
TÖNU ANNAB TANTSUROHTU,
TILLA, TALLA TANTSUROHTU.
TIINA-TIIU TANTSIVAD,
TILLA, TALLA TANTSIVAD.

TÖNU ANNAB UNEROHTU,
TILLA, TALLA UNEROHTU.
TIINA-TIIU MAGAVAD,
TILLA, TALLA MAGAVAD.

RIINA PARTS,
Ruusmäe 8-kl. Kooli
III klassi õpilane

... siis võluksin endale kaelkirjaku. Roniksin talle selga ning näeksin korraka väga kaugele. Kahju ainult, et kaelkirjak on ilmatu pika kaelaga. Nõnda poleks mul teda kodus kusagile panna.

TIIT MÄNNI,
Maidla 8-kl. Kooli
I klassi õpilane

Kallis lugeja! Trüki-koja süü tõttu sat-
tus eelmisse «Tähekesse» väga esi-
kaane pildi joonistas hoopis E. PIKK
ja pani sellele nimeks «Näärivanaga».

Esikaanel AGU PÜÜMANI illustratsioon
juttutusele «Valged asjad».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Со-
вета Пионерской организации Эстонской
ССР «Tähekes» («Звездочка»). На эстон-
ском языке. Выходит один раз в месяц.
286 учётно-издательских листов. Типогра-
фия Издательства ЦК КП Эстонии, Тал-
лин, Пярну маantee, 67-а. Адрес редак-
ции: ЭССР, Таллин-1, бульвар Эстония, 4.
Цена 15 коп. Зак. 484. Тираж 68 000.

ELKNÜ Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Tähekes» nr. 1 —
1972, XIII aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel.
449-70, 475-20. EKP Keskkomitee Kirjastus.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, L. Reimann.
Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmeits.

Laduda antud 20. XII 1971. Trükkida antud 3. I 72. Trükiarv 68 000. Paber 90×60/8.
Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 286. MB-01801. Tellimise nr. 484. EKP Keskkomitee
Kirjastuse Trükkikoda, Tallinn, Pärnu mnt. 67-a.

KES EI MAHTUNUD KELGULE!

Joonistanud HEINO SAMPU

